

*„A 2010-es év
egyik legjobb regénye”*

The New York Times

EMMA DONOGHUE

A SZOBA

Emma Donoghue *A Szoba* című regényét megszámlálhatatlanul sok díjra jelölték, s a kritikák szuperlatívuszokban beszélnek a szerzőről, aki egy borzalmas emberrablást egy ötéves kisfiú szavaival mesél el. A könyvet több mint harminc nyelvre fordították le, hónapok óta szerepel a bestsellerlistákon, s mára több mint egymillió példány kelt el belőle.

A Szoba a tizenkilenc éves korában elrabolt és hét évig fogságban tartott anya és a folyamatos nemi erőszak gyümölcseként született fia, Jack szívbe markoló története, amely Jack játékos, időnként megmosolyogtató logikával formált mondataiban ölt testet. A kisfiú nézőpontja arra indítja az olvasót, hogy ő is magától értetődőnek vegye az amúgy elfogadhatatlan helyzetet. Ugyanakkor éppen ezért megrázó a kötet, hiszen kívülállóként pontosan látjuk a valóságot: a kiszolgáltatottság, a félelem, a zsarolás iszonyát. Az idő múlásával ráadásul Jacknek is rá kell eszmélnie, hogy a világ más, mint amilyennek megszokta. Anya és fia küzdelme a pszichopata Patás ördögi terve, majd a külvilág reakciója ellen felejthetlenné teszi a könyv minden pillanatát.

ALEXANDRA

„Elbűvölő, vicces... ugyanakkor elviselhetetlenül megindító.”

The Irish Times

„A Szoba témája nem lehetne ennél provokatívabb.”

USA Today

„Ragyogó prózával ellensúlyozott horrortörténet.”

The New Yorker

„Szívszorító...”

San Francisco Chronicle

„Semmi máshoz nem hasonlítható.”

Observer

Az ötéves Jack számára a Szoba maga a világ.

Itt született, és Anyával együtt itt eszik, játszik, alszik és tanul. A Szoba Jack számára az otthont jelenti, de Anya számára börtön, ahol tizenkilenc éves kora óta – hét esztendeje – raboskodik. A Jack iránt érzett szeretetből egy egész életet épít fel a kisfiú számára tizenkét négyzetméteren.

Ám ahogy Jack kíváncsisága egyre nagyobb, úgy nő Anya kétségbeesése is, hiszen tudja, hogy a Szoba hamarosan szűk lesz kettőjüknek...

A történet, amely Jack egyszerre megható és vidám előadásában bontakozik ki, a szívfacsaró körülmények közepette is legyőzhetetlen szeretetről, az anya és gyermeke közötti elszakíthatatlan kötelékről mesél. Megrázó, felemelő és magával ragadó regény, amely mindvégig mélyen emberi és megindító marad.

A Szoba az a hely, amit sosem fogunk elfelejteni.

EMMA DONOGHUE 1969-ben született Dublinban. Kitűn­ tetéssel végzett angol–francia szakon, majd Angliába költözött, s 1997-ben megvédte doktori disszertációját Cambridge-ben. 1998 óta Kanadában él élet­ társával, fiával és lányával.

Novellái és regényei témájakat tekintve három nagy csoportba sorolhatók: kortárs történetek, történelmi novellák és regények, illetve tündérmesék. Írásai előtérbe helyezik a nemek

közötti feszültséget, illetve újszerű, történelmi kontextusban ábrázolják az ebből fakadó konfliktusokat.

A Szoba 2010-ben jelent meg angolul. Egyebek mellett Booker- és Orange-díjra jelölték, s a legrangosabb fórumok választották a 2010-es év legjobb művei közé: ez lett „Az év ír regénye”, „A legjobb kanadai regény”, a *The New York Times* szerint pedig a 2010-es év öt legjobb szépirodalmi művének egyike.

Részletek a könyvből

Felébreszt egy zaj, ami mindig újra hallatszik. Anya nincs bent az Ágyban. Van egy kis fény, a levegő még mindig jeges. Kinézek a szélen, Anya a Padló közepén van, és úgy csinál a kezével, hogy puff-puff-puff.

– Mit csinált a Padló?

Anya abbahagyja, kifúj egy hosszút a szájával.

– Muszáj megütnöm valamit – mondja –, de nem akarok összetörni semmit.

– Miért nem?

– Igazából nagyon szeretnék összetörni valamit. Mindent össze szeretnék törni.

Nem szeretem ilyennek.

– Mi a reggeli?

Anya rám néz. Aztán felkel és odamegy a Konyhaszekrényhez, és kivesz egy brióst, szerintem ez az utolsó.

Ő csak egy negyedét eszik, nem nagyon éhes.

Amikor kiengedjük a lélegzetünket, tiszta ködös.

– Azért, mert ma hidegebb van – mondja Anya.

– De azt mondtad, hogy nem lesz hidegebb.

– Ne haragudj, tévedtem.

Befejezem a brióst.

– Még mindig van egy Nagymamám meg egy Nagypapám, meg egy Paul bácsim?

– Aha – mondja Anya, egy kicsit mosolyog.

– A Mennyországban vannak?
– Nem, nem. – Összeszorítja a száját. – Legalábbis nem hiszem. Paul csak három évvel idősebb nálam – nahát, már huszonkilenc éves!

– Igaziból itt vannak – suttogom. – Elbújva.

Anya körülnéz.

– Hol?

– Az Ágyalattban.

– Hű, az elég kényelmetlen lehet. Hárman vannak, és elég nagyok.

– Olyan nagyok, mint a vízilók?

– Nem olyan nagyok.

– Lehet, hogy bent vannak a... Szekrényben.

– A ruhák mellett?

– Amikor zörgést hallunk, ők verik le a vállfákat.

Anya arca üres.

– Csak vicceltem – mondom neki.

Bólint.

– Valamikor ide tudnak jönni igaziból?

– Bárcsak ide tudnának! – mondja. – Minden este ezért imádkozom.

– Nem szoktam hallani.

– Csak a fejemben – mondja Anya.

Nem tudtam, hogy imádkozik dolgokat a fejében, ahol én nem hallom.

– Ők is ezt szeretnék – mondja –, csak nem tudják, hol vagyok.

– A Szobában vagy velem.

– De ők nem tudják, hogy hol van, és rólad sem tudnak semmit.

Ez fura.

– Megnézhetnénk Dóra Térképén, és amikor jönnek, előbújnék meglepetésből.

Anya majdnem nevet, de nem egészen.

– A Szoba nincs rajta semmilyen térképen.

– Megmondhatnánk nekik telefonon. Bob a mesternek van.

– De nekünk nincs.

– Kérhetnénk egyet Vasárnapimeglepibe. – Eszembe jut. – Ha Patás már nem mérges.

– Jack. Ő sosem adna nekünk telefont vagy ablakot.

★ ★ ★

Felkelünk és játszunk Macskabölcsőt, meg Dominót, meg Tengeralattjárót, meg Bábozást, meg még sok mást, de mindegyiket csak kis ideig. Dűnnyögőset játszunk, túl könnyű kitalálni a dalokat. Visszamegyünk az Ágyba felmelegedni.

– Holnap menjünk ki a Kintbe – mondom.

– Jaj, Jack.

Anya karján fekszek, ami tiszta vastag a két pulcsiban.

– Ott jó szag van.

Elfordítja a fejét, hogy rám nézzen.

– Amikor az Ajtó kinyílik kilenc után, és besuhan a levegő, ami nem olyan, mint a mi levegőnk.

– Észrevetted – mondja.

– Én minden dolgot észreveszek.

– Igen, frissebb. Nyáron frissen vágott fűillata van, mert a hátsó udvarban vagyunk. Néha egy pillanatra bokrokat és sövényeket is látok.

– Kinek a hátsó udvara?

– Patásé. Emlékszel, mondtam, hogy a Szobát a szerszámokkamrájából csinálta.

Nehéz minden részre emlékezni, egyik sem hangzik túl igaznak.

– Csak ő tudja a kódszámokat, amiket be kell ütni a kinti Billentyűzetbe.

A Billentyűzetet nézem, nem tudtam, hogy van másik is.

– Én is beütök számokat.

– Igen, de nem a titkos számokat, amelyek kinyitják az ajtót, az olyan, mint egy láthatatlan kulcs – mondja Anya. – Aztán amikor visszamegy a házba, megint beüti a kódot ezen – mutat a Billentyűzetre.

– A függőágyas házba?

– Nem. – Anya hangos. – Patás egy másikban lakik.

– Egyszer elmehetünk az ő házába?

A szájára nyomja a kezét.

– Én inkább a nagymamád és a nagypapád házába mennék.

– Ringatózhatnánk a függőágyban.

– Azt tennénk, amihez kedvünk van, szabadok lennénk.

– Amikor hatéves leszek?

– Egy nap biztosan.

Vizes Anya arca, ráfolyik az enyémmre. Megijedek, sós ízű.

– Jól vagyok – mondja, és az arcát dörzsöli –, semmi baj.

Csak... kicsit megijedtem.

Te nem ijedhetsz meg! – Majdnem kiabálok. – Ez rossz ötlet!

– Csak egy icipicit. Nincs semmi baj, az alaplolgaink megvannak.

Én most már még jobban megijedt vagyok.

– De mi van akkor, ha Patás nem csinálja vissza az áramszünetet, és nem hoz több ennivalót soha semmikor?

– De hoz – mondja Anya, még most is nyelősen vesz levegőt.

– Majdnem száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy hoz.

Majdnem száz, az kilencvenkilenc. A kilencvenkilenc elég? Anya felül, ledörzsöli az arcát a pulcsi karjával.

Morog a hasam, nem tudom, mink van még. Már megint kezd sötét lenni. Szerintem nem a fény győz.

– Figyelj, Jack, még egy mesét el kell mondanom neked.

– Egy igazat?

– Egy teljesen igazat. Tudod, hogy régen milyen szomorú voltam.

Ezt szeretem.

– Aztán én lejöttem a Mennyországból, és a hasadba növekedtem.

– Igen, de tudod, miért voltam szomorú? A Szoba miatt – mondja Anya. – Patást azelőtt nem is ismertem, tizenkilenc éves voltam. Ellopott engem.

Próbálok érteni. Ne lopj, Róka. De azt még sose hallottam, hogy embert lopnak.

Anya túl szorosan fog.

– Egyetemista voltam. Korán reggel volt. Egy parkolón

mentem át az egyetemi könyvtár felé, és hallgattam a... egy pici gépet, amire ezer dal fér fel, és lejátssza őket a füledben, a barátaim közül nekem volt először ilyen.

Bárcsak lenne egy olyan gépem!

– Szóval egy férfi odafutott és segítséget kért, hogy a kutyájának rohama van, és szerinte mindjárt el fog pusztulni.

– Mi a neve?

– A férfinak?

Rázom a fejemet.

– A kutyának.

– Nem, a kutya csak egy trükk volt, hogy becsalogasson a kisteherautójába, Patás kisteherautójába.

– Milyen színű?

– A teherautó? Barna, még mindig megvan neki, folyton arról panaszkodik.

– Hány kereke van?

– Szeretném, ha a lényegre koncentrálnál – mondja Anya.

Bólintok. Túl szoros a keze, kilazítom.

– Bekötötte a szememet...

– Mint a Szembekötősdiben?

– Igen, de ez nem volt vicces. Sokáig autóztunk, és én borzalmasan félttem.

– Én hol voltam?

– Te akkor még nem voltál, emlékszel?

Elfelejtettem.

– A kutya is a teherautóban volt?

– Nem volt semmiféle kutya! – Anya megint morcosnak hangzik. – Muszáj hagynod, hogy elmeséljem ezt.

– Nem választhatok másikat?
– Ez igazából megtörtént.
– Lehet az Óriásölő Jack?
– Figyelj! – mondja Anya és a szájamra teszi a kezét. – Kényszerített, hogy bevegyek valami rossz gyógyszert, hogy attól elaludjak. Aztán amikor felébredtem, itt voltam.

Már majdnem feketeség van, és most egyáltalán nem látom Anya arcát, el van fordítva, úgyhogy csak hallani bírom.

– Amikor először kinyitotta az ajtót, segítségért kiabáltam, és megütött, utána nem próbáltam meg többet.

A hasam teljesen össze van csomózódva.

– Mindig féltem elaludni, hátha visszajön – mondja Anya –, de csak akkor nem sírtam, amikor aludtam, úgyhogy napi tizenhat órát aludtam.

– Tót csináltál?

– Mi?

– Alice egy könnytót sír, mert nem emlékezik az összes versére meg a számokra, aztán fuldoklik.

– Nem – mondja Anya –, de egyfolytában fáj a fejem, és viszketett a szemem. Rosszul voltam a parafa lapok szagától.

– Milyen szagától?

– Az örületbe kergettem magam azzal, hogy folyton az órámat néztem, és számoltam a másodperceket. Megrémültem a tárgyaktól, úgy tűnt, mintha megnőnének vagy összezsugorodnának, miközben néztem őket, de ha félrenéztem, mintha csúszkálni kezdtek volna. Amikor végül idehozta a tévét, napi huszonnégy órában ment, csupa butaság, olyan ételek reklámjai, amikre emlékeztem, és fáj

a szám, annyira akartam olyanokat enni. Néha hangokat hallottam a tévéből, mintha hozzám beszéltek volna.

– Mint Dóra?

Rázza a fejét.

– Amikor Patás dolgozni ment, próbáltam kijutni, mindent megpróbáltam. Napokon át álltam lábujjhegyen az asztalon, és a tetőablak körül kaparásztam, az összes körmöm beszakadt. Mindent megpróbáltam hozzávágni, de a háló olyan erős, hogy nem sikerült megrepeszteni az üveget.

A Tetőablak csak egy négyzet, ami nem annyira sötét.

– Mi mindent?

– A nagy serpenyőt, a székeket, a szemetest...

Azta, bárcsak láttam volna, amikor a Szemetest dobja!

– Egyszer meg ástam egy lyukat.

Nem értem.

– Hol?

– Ki tudod tapogatni, akarod? Be kell másznunk...

Anyá ledobja a Paplant, és kiveszi a Dobozt az Ágyalattból, nyög egyet, amikor bemegy. Becsúszok mellé, közel vagyunk a Tojáskígyóhoz, de nem összenyomjuk.

– A nagy szökésből vettem az ötletet.

A hangja tiszta hangos a fejem mellett.

Emlékezem a mesére a náci táborról, az nem nyári szalonnasütéses, hanem téli, és egymillió ember eszik kukaclevest. A Szövetségesek kirobbantották a kapukat, és mindenki kiszaladt, szerintem a Szövetségesek is angyalok, mint Szent Péter.

– Add csak az ujjad...

Anya húzza. Érzem a Padló parafáját.

– Itt.

Egyszer csak van egy rész, ami lentebb van, és a széle cakkos. A mellkasom úgy csinál, bumm-bumm, nem tudtam, hogy van itt egy lyuk.

– Vigyázz, nehogy elvágd a kezed. A cakkos késsel csináltam – mondja. – A parafát felemeltem, de a fa időbe telt. Aztán az ólomlap meg a hab elég könnyen ment, de tudod, mit találtam utána?

– Csodaországot?

Anya egy mérges hangot ad ki olyan hangosan, hogy beverem a fejemet az Ágyba.

– Bocsánat.

– Egy drótkerítést találtam.

– Hol?

– Itt bent, a lyukban.

Egy kerítés egy lyukban? Egyre lentebb és lentebb teszem a kezemet.

– Valami fém, megtaláltad?

– Igen. – Hideg, tiszta sima, megfogom az ujjaimmal.

– Amikor a szerszámoskamrát átalakította a Szobává – mondja Anya –, bedugott egy réteg drótkerítést a padló alá, meg az összes falba, de még a tetőbe is, hogy sose tudjam keresztülvágni.

Már kimásztunk. A hátunkat az Ágynak támasztva ülünk. Teljesen elfáradtam.

– Amikor megtalálta a lyukat – mondja Anya –, üvöltött.

– Mint egy farkas?

– Nem, a nevetéstől. Attól félttem, hogy bántani fog, de akkor ő ezt nagyon viccesnek találta.

Erősen össze van szorítva a fogam.

– Akkoriban még többet nevetett – mondja Anya.

A Patás бүdös lopós zombi rabló.

– Fellázadhatnánk rá – mondom Anyának. – Én szétverem a hatalmas megatron transzformerrobbantómmal.

Ad egy puszit a szemem mellé.

– Azzal semmit sem érünk el, ha bántjuk. Egyszer megpróbáltam, amikor úgy másfél éve voltam itt.

Ez a legcsodálatosabb.

– Te bántottad Patást?

– Azt csináltam, hogy levettem a vécé fedelét, és nálam volt a sima kés is, és egy este kilenc óra előtt odaálltam a falhoz az ajtó mellé...

Nem értem.

– A Vécének nincs teteje.

– Régen volt neki, a tartályának. Az volt a legnehezebb tárgy az egész Szobában.

– Az Ágy szupernehéz.

– De az ágyat nem tudtam volna felemelni, nem igaz? – kérdezi Anya. – Szóval amikor hallottam, hogy jön...

– A pitty-pitty.

– Pontosan. Ráütöttem a fejére a fedéllel.

A hüvelykujjam bent van a szájamban, és rágom és rágom.

– De nem ütöttem elég nagyot, a fedél a padlóra esett és kettétört, neki pedig, Patásnak, sikerült belöknie az ajtót.

Valami fura ízlet érzek.

Anya hangja tiszta nyelős.

– Tudtam, hogy csak akkor van esélyem, ha kényszerítem, hogy mondja meg a kódot. Úgyhogy a torkának nyomtam a kést, így.

A körmét az állam alá dugja, nem szeretem.

– Azt mondtam neki: „Mondd meg, mi a kód!”

– És megmondta?

Anya fúj egyet a szájával.

– Mondott számokat, én pedig odamentem, hogy beüsse őket.

– Melyik számokat?

– Szerintem nem az igaziakat mondta. Felugrott és kicsavarta a csuklómat, és elvette a kést.

– A rossz csuklódát?

– Hát, azelőtt még nem volt rossz. Ne sírj! – mondja Anya bele a hajamba –, ez már régen volt.

Próbálok beszélni, de nem jön ki.

– Úgyhogy nem szabad megint megpróbálnunk bántani. Amikor másnap este visszajött, azt mondta, hogy egy: soha nem árulná el nekem a kódot. Kettő: ha még egyszer megpróbálkozom valami hasonlóval, elmegy, én pedig egyre és egyre éhesebb leszek, amíg meg nem halok.

Azt hiszem, abbahagyta.

A hasam nagyon hangosan nyikorog, és rájövök, miért meséli el Anya a szörnyű mesét. Azt mondja, hogy nemsokára...

Aztán pislogok és eltakarom a szememet, minden tiszta káprázás, mert visszajött a Lámpa.

Ma olyan nap van, amikor Anya Nincs Itt.

Nem akar rendesen felébredni. Itt van, de nem igaziból. Az Ágyban marad párnákkal a fején.

Buta Füttyi feláll, lenyomom.

Megeszem a száz gabonapehelyemet, és felállok a székemre elmosni a tálat meg az Olvadott Kanalat. Nagyon csend van, amikor elzárom a vizet. Vajon Patás jött éjjel? Szerintem nem jött, mert a szemeteszsák még mindig ott van az Ajtó mellett, de lehet, hogy csak nem vitte el a szemetet? Lehet, hogy Anya nem csak Elment. Lehet, hogy még erősebben megnyomta a nyakát, és most...

Odamegyek nagyon közel, és hallgatom a lélegzését. Csak két centire vagyok, a hajam hozzáér Anya orrához, ő meg ráteszi a kezét az arcára, úgyhogy elmegyek.

Egyedül nem fürdök, csak felöltözök.

Órák meg órák mennek, sok száz óra.

Anya felkel pisilni, de nincs beszélés, az arca tiszta üres. Már odatettem egy pohár vizet az Ágy mellé, de csak visszamegy a Paplan alá.

Utálom, amikor Nincs Itt, de az jó, hogy egész nap nézhetek Tévé. Először nagyon halkán kapcsolom be, aztán kicsit hangosabbra csinálom. Lehet, hogy a túl sok Tévénézésről zombi leszek, de Anya is olyan ma, mint egy zombi, pedig nem is nézi. Bob, a mester van, meg Minimentők, meg Barney. Mindegyikhez odamegyek, és hozzányúlok köszönni. Barney

és a barátai sokszor megölelik egymást, futok, hogy én is ott legyek, de van, hogy lekések. Ma egy tündérről van mese, aki éjjel belopózik, és a régi fogakat pénzzé változtatja. Dórát akarom, de ő nem jön.

A csütörtök a mosást jelenti, de nem tudom tiszta egyedül csinálni, és Anya egyébként is a lepedőkön fekszik rajta még mindig.

Amikor megint éhes vagyok, megnézem az Órát, de még csak 09:47 van rajta. A rajzfilmeknek vége, úgyhogy futballt nézek, meg azt a bolygót, ahol az emberek nyereményeket nyernek. A puffadt hajú nő ott ül a piros kanapéján, és egy emberrel beszél, aki golfsztár volt régen. Van egy másik bolygó, ahol nők felemelnek nyakláncokat, és azt mondják, hogy milyen elbűvölők. „Barmok” – mondja Anya mindig, amikor meglátja ezt a bolygót. Ma nem mond semmit, nem veszi észre, hogy csak nézem és nézem, és az agyam kezd bűdös lenni.

Hogy lehet a Tévé igazi dolgok képe?

Elgondolom, hogy mind ott lebegnek a Világűrben a falakon kívül, a kanapé meg a nyakláncok, meg a kenyér, meg a csillapítók, meg a repülők, meg az összes nő meg férfi, a bokszolók, meg az egylábas ember, meg a puffadt hajú nő, ellebegnek a Tetőablak felett. Integetek nekik, de vannak ott felhőkarcolók is, meg tehenek, meg hajók, meg teherautók, alig férnek el ott kint, megszámolom az összes dolgot, ami becsapódhat a Szobába. Nem tudok jól lélegzeni, inkább meg kell számolnom a fogaimat, balról jobbra fent, aztán jobbról balra lent, aztán visszafelé, mindig húsz, de szerintem lehet, hogy rosszul számolom.

Amikor 12:04 van, már lehet ebéd, úgyhogy kinyitok egy babkonzervet, óvatos vagyok. Anya felébredne, ha elválnám a kezem és sivítanék, vagy nem? Még sose ettem babot hidegen. Kilencet megeszek, aztán már nem vagyok éhes. A többit beteszem egy műanyag dobozba, hogy ne legyen pocsékolás. Pár darab beleragadt a konzervbe az alján, vizet töltök bele. Lehet, hogy Anya később felkel és elmossa. Lehet, hogy éhes lesz, és azt mondja: „Jaj, Jack, milyen figyelmes vagy, hogy eltetted nekem a babot egy műanyag dobozba!”

Még több dolgot megmérek a Vonalzóval, de nehéz egyedül összeadni a számokat. Egyik végéről a másikra menesztem, most akrobata egy cirkuszban. Játsszok Távírányítóval, Anyára mutatok vele, és azt súgom: „Ébredj fel!”, de nem ébred. Lufi tiszta benyomódós, utazik egyet a Szilvalés Üvegben fel, a Tetőablak közelébe, tiszta barnás és csillogós lesz tőlük a fény. Félnek Távírányítótól az éles vége miatt, úgyhogy beteszem a Szekrénybe, és rácsukom az ajtókat. Minden dolognak elmondom, hogy nincs semmi baj, mert Anya holnapra visszajön. Teljesen egyedül elolvasom az öt könyvet, de az Alice-ból csak részeket. Leginkább csak ülök.

Nem csinálom a Kiabálást, mert az zavarás Anyának. Szerintem biztos nem baj egy napot kihagyni.

Aztán megint bekapcsolom a Tévét, és mozogtatom a Nyuszit, kicsit nem annyira zizegősek tőle a bolygók, de csak egy kicsit. Autók versenyeznek, szeretem nézni, hogy szupergyorsan mennek, de nem nagyon érdekes, amikor már százszor körbementek a pályán. Fel akarom ébreszteni Anyát, és kérdezni a Kintről, ahol az igazi emberi lények és a

dolgok körbe-körbe repkednek, de mérges lenne. Vagy az is lehet, hogy egyáltalán nem kapcsolna be akkor se, ha ráznám. Úgyhogy inkább nem. Nagyon közel megyek, az arca fele látszik, meg a nyaka. A nyomok most lilák.

Addig fogom rugdosni a Patást, amíg szétmegy a feneke. Szétlövöm az Ajtót a Távirányítóval, és kisuhanok a Világűrbe, és mindent veszek az igazi boltokban, és hazahozom Anyának.

Kicsit sírok, de semmi hang.

Az Ágyban akarok lenni Anyával. Inkább a Szőnyegen ülök, csak a kezem van a lába búbján a Paplan alatt. A karom elfárad, úgyhogy egy időre leveszem, aztán visszateszem. Feltekerem a Szőnyeg végét, és hagyom letekeredni, ezt sok százszor megcsinálom.

Amikor sötét lesz, próbálok még babot enni, de pfuj. Inkább mogyoróvajás kenyeret eszek. Kinyitom a Hűtőt, és beteszem az arcomat a borsós meg a spenótos, meg a szörnyű zöldbabos zacskók mellé, addig tartom ott, amíg a szemhéjam is elzsibbad. Akkor kiugorok, és becsukom az ajtót, és dörzsölöm az arcomat, hogy megmelegedjek. A kezemmel érzem, de azt nem érzem, hogy érzem rajta a kezemet, ez fura.

A Tetőablakban most sötét van, remélem, hogy Isten bedugja majd az ezüst arcát.

Felveszem az alvós pólómat. Nem tudom, hogy piszkos vagyok vagy nem, mert nem fürödtem, próbálok megszagolni

magamat. A Szekrényben lefekszek a Takaróba, de fázok. Elfelejtettem felkapcsolni ma a Termosztátot, azért, és csak most emlékeztem rá, de most este van, és nem lehet.

Nagyon szeretnék kapni egy kicsit, egész nap nem kaptam. Még a jobból is jó lenne, de inkább a balból. Bárcsak bemehetnék Anya mellé! – de lehet, hogy ellök, és az még rosszabb lenne.

Mi lesz akkor, ha ott vagyok veled az Ágyban, és Patás jön? Nem tudom, hogy van-e már kilenc óra vagy nem, túl sötét van látni az Órát.

Besettenkedek az Ágyba, nagyon-nagyon lassan, hogy Anya ne vegye észre. Csak a közelébe fekszek. Ha meghallom a pitty-pittyet, gyorsan-gyorsan vissza tudok ugrni a Szekrénybe.

Mi lesz akkor, ha jön, és Anya nem ébred fel, akkor még mérgesebb lesz? Még nagyobb nyomokat csinál Anyára?

Ébren maradok, hogy halljam, amikor jön.

Nem jön, de én ébren maradok.